

Φωτογραφία: Evan Roberts/Aurora

Τηλεφώνησέ μου αν με χρειαστείς

Raymond Carver

Εκείνη την άνοιξη είχαμε και οι δυο μας άλλες σχέσεις, αλλά με το που ήρθε ο Ιούνιος και έκλεισαν τα σχολεία αποφασίσαμε να νοικιάσουμε το σπίτι για το καλοκαίρι και να μετακομίσουμε από το Πάλο Άλτο στη βόρεια παραλία της Καλιφόρνια. Ο γιος μας, ο Ρίτσαρντ, θα πήγαινε να περάσει το καλοκαίρι στο σπίτι της γιαγιάς του, της μητέρας της Νάνσι, στο Πάσκο της Ουάσινγκτον και να δουλέψει εκεί μαζεύοντας χαρτζιλίκι για το κολέγιο το φθινόπωρο. Η γιαγιά του ήξερε πώς είχαν τα πράγματα στο σπίτι και είχε αναλάβει τη μεταφορά του και να του βρει δουλειά πριν φτάσει. Είχε μιλήσει σε έναν γείτονά της αγρότη και είχε εξασφαλίσει μια υπόσχεση να κάνει μπάλες τα άχυρα και να φτιάχνει φράκτες. Σκληρή δουλειά αλλά τον Ρίτσαρντ δεν τον ένοιαζε. Έφυγε με το λεωφορείο το πρωί της αποφοίτησής του. Τον πήγα στο σταθμό, πάρκαρα και πήγα μέσα να καθίσω μαζί του μέχρι να έρθει η ώρα του λεωφορείου του. Η μητέρα του τον είχε ήδη αγκαλιάσει και κλάψει και φιλήσει και αποχαιρετίσει και του είχε δώσει ένα μακρύ γράμμα που θα το έδινε στη γιαγιά του με το που θα έφθανε. Ήταν στο σπίτι τώρα φτιάχνοντας τα πράγματα για τη δικιά μας αναχώρηση και περίμενε το ζευγάρι που θα νοίκιαζε το σπίτι μας. Αγόρασα το εισιτήριο του Ρίτσαρντ, του το έδωσα και καθίσαμε σε ένα παγκάκι στο σταθμό περιμένοντας. Στο δρόμο προς το σταθμό μιλήσαμε για λίγο για διάφορα.

«Θα πάρετε διαζύγιο εσύ και η μαμά;», είχε ρωτήσει. Ήταν Σάββατο πρωί και δεν είχε κίνηση ο δρόμος.

«Όχι, αν τα καταφέρουμε», είπα. «Δε θέλουμε. Να γιατί φεύγουμε μακριά από 'δω και δεν έχουμε σκοπό να δούμε κανέναν όλο το καλοκαίρι. Να γιατί νοικιάσαμε το σπίτι μας για το καλοκαίρι και νοικιάσαμε ένα άλλο στην Αρκέιτα. Να γιατί φεύγεις κι εσύ, υποθέτω. Ένας απ' τους λόγους. Για να μην πω ότι θα επιστρέψεις με τις τσέπες σου γεμάτες λεφτά. Δε θέλουμε να πάρουμε διαζύγιο. Θέλουμε να μείνουμε μόνοι μας το καλοκαίρι και να προσπαθήσουμε να τα βρούμε».

«Αγαπάς ακόμα τη μαμά;», είπε. «Μου είπε ότι ακόμα σ' αγαπά».

«Και βέβαια την αγαπώ», είπα. «Θα 'πρεπε να το ξέρεις πια. Όπως όλοι, είχαμε το μερίδιό μας από τα προβλήματα και τις βαριές ευθύνες και τώρα χρειαζόμαστε χρόνο για να τα βρούμε. Αλλά μην ανησυχείς για μας. Εσύ πήγαινε εκεί που πας να περάσεις ένα όμορφο καλοκαίρι, να δουλέψεις σκληρά και να βάλεις στο πλάι τα χρήματά σου. Πες πως είναι διακοπές. Ψάρεψε όσο μπορείς. Υπάρχουν καλές ψαριές εκεί πάνω».

«Καθώς και θαλάσσιο σκι», είπε. «Θέλω να μάθω θαλάσσιο σκι».

«Ποτέ δεν έμαθα θαλάσσιο σκι», είπα. «Κάνε λίγο και για μένα. Θα κάνεις;»

Καθίσαμε στο σταθμό των υπεραστικών λεωφορείων. Κοίταξε το Σχολικό Βιβλίο της Χρονιάς ενώ εγώ κρατούσα την εφημερίδα. Τότε φώναξαν το λεωφορείο του και σηκωθήκαμε. Τον αγκάλιασα και είπα πάλι: «Μην ανησυχείς, μην ανησυχείς. Πού είναι το εισιτήριό σου;».

Χτύπησε ελαφρά την τσέπη του σακακιού του και μετά σήκωσε τη βαλίτσα του. Περπάτησα μαζί του στην ουρά των επιβατών που σχηματιζόταν, τότε τον αγκάλιασα πάλι και τον φίλησα στο μάγουλο και τον αποχαιρέτησα.

«Αντίο μπαμπά», είπε και γύρισε απ' την άλλη μεριά για να μη δω τα δάκρυά του.

Οδήγησα στο σπίτι όπου στο λίβινγκρουμ περίμεναν οι κούτες και οι βαλίτσες. Η Νάνσι ήταν στην κουζίνα με το νεαρό ζευγάρι που είχε βρει να νοικιάσουν το σπίτι μας για το καλοκαίρι. Είχα γνωρίσει το ζευγάρι, τον Τζέρι και τη Λιζ, απόφοιτοι της Μαθηματικής, για πρώτη φορά πριν από λίγες μέρες, αλλά δώσαμε τα χέρια ξανά και ήπια μια κούπα καφέ που μου σερβίρισε η Νάνσι. Καθίσαμε στο τραπέζι της κουζίνας πίνοντας καφέ ενώ η Νάνσι τελείωνε τον κατάλογο με τα πράγματα που έπρεπε να προσέξουν ή να κάνουν, ορισμένα πράγματα κάθε μήνα ή την πρώτη του μήνα, τον πρώτο και τον τελευταίο μήνα, πού θα έπρεπε να στέλνουν το ταχυδρομείο και άλλα τέτοια σχετικά. Το πρόσωπο της Νάνσι ήταν τεντωμένο. Ο ήλιος έπεφτε στο τραπέζι μέσα απ' τις κουρτίνες καθώς περνούσε η ώρα.

Τελικά όλα φάνηκε ότι πήγαιναν καλά και τους άφησα τους τρεις και άρχισα να φορτώνω το αμάξι. Το σπίτι που είχαμε πιάσει ήταν επιπλωμένο, είχε ακόμα μέχρι και πιάτα και μαχαιροπίρουνα, οπότε δε χρειαζόταν να πάρουμε πολλά πράγματα μαζί μας, μόνο τα ουσίωδη.

Είχα οδηγήσει στη Γιουρίκα, 350 μίλια βόρεια απ' το Πάλο Άλτο στη βόρεια ακτή της Καλιφόρνια, πριν από τρεις βδομάδες και είχα νοικιάσει το επιπλωμένο σπίτι. Είχα πάει με τη Σούζαν, τη γυναίκα που τα είχα. Μείναμε σε ένα μοτέλ στην άκρη της πόλης για τρεις νύχτες ενώ κοίταζα τις εφημερίδες και μιλούσα με κτηματομεσίτες. Με κοιτούσε ενώ υπογράφα την επιταγή για το νοίκι τριών μηνών. Αργότερα, στο μοτέλ, στο κρεβάτι, ξάπλωσε

με το χέρι στο μέτωπο και είπε: «Ζηλεύω τη γυναίκα σου. Ζηλεύω τη Νάνσι. Ακούς τον κόσμο να συζητά πάντα για “την άλλη γυναίκα” και πως η υποψήφια σύζυγος έχει όλα τα προνόμια και την πραγματική εξουσία αλλά ποτέ στ’ αλήθεια δεν κατάλαβα ούτε με ένοιαξαν τέτοια πράγματα. Τώρα το βλέπω. Τη ζηλεύω. Ζηλεύω τη ζωή που θα έχει μαζί σου σ’ αυτό το σπίτι εφέτος το καλοκαίρι. Ήθελα να ήμουν εγώ αυτή. Ήθελα να ήμαστε εμείς. Ω, πόσο θα το ΄θελα να ήμαστε εμείς. Νιώθω τόσο τιποτένια». Της χάιδεψα τα μαλλιά.

Η Νάνσι ήταν μια ψηλή γυναίκα με μακριά πόδια και καστανά μαλλιά και μάτια και μεγαλόψυχο πνεύμα. Αλλά τελευταία είχαμε μείνει από μεγαλοψυχία και πνεύμα. Ο άντρας με τον οποίο τα είχε ήταν συνάδελφός μου, ένας χωρισμένος, ένα καλοβαλμένο ανθρωπάκι με κουστούμι, μαλλιά προς το γκρίζο, που έπινε πολύ και που τα χέρια του, μου είχαν πει οι φοιτητές μου, πότε πότε έτρεμαν στην αίθουσα. Εκείνος και η Νάνσι τα έφτιαξαν σε ένα πάρτι κατά τις διακοπές της άνοιξης λίγες μέρες αφότου η Νάνσι είχε μάθει τα δικά μου κατορθώματα. Τώρα όλα ακούγονται ανιαρά και ενοχλητικά –είναι ανιαρά και ενοχλητικά– αλλά εκείνη την άνοιξη ήταν εκείνο που ήταν και κατανάλωνε όλη μας την ενέργεια και τη συγκέντρωσή μας μέχρι που τίποτε άλλο πια δεν είχε σημασία. Κάποια στιγμή προς το τέλος του Απριλίου κάναμε σχέδια για να νοικιάσουμε το σπίτι και να φύγουμε για το καλοκαίρι, μόνο οι δυο μας, και να προσπαθήσουμε να βρούμε άκρη, αν γινόταν να βρίσκαμε άκρη. Συμφωνήσαμε να μη γράψουμε, να μην τηλεφωνήσουμε, να μην έχουμε οποιαδήποτε επαφή με τους άλλους. Κάναμε λοιπόν σχέδια για τον Ρίτσαρντ, βρήκαμε ένα ζευγάρι που θα κοίταζε το σπίτι μας και εγώ είχα κοιτάξει σ’ έναν χάρτη και είχα οδηγήσει βόρεια από το Σαν Φρανσίσκο και είχα βρει τη Γιουρίκα και έναν μεσίτη που ήταν έτοιμος να νοικιάσει ένα επιπλωμένο σπίτι για το καλοκαίρι σε ένα καθωσπρέπει ζευγάρι μεσήλικων. Νομίζω ότι είχα χρησιμοποιήσει στον μεσίτη τη φράση «δεύτερος μήνας του μέλιτος», συγχώρα με Θεέ μου, ενώ η Σούζαν κάπνιζε και διάβαζε τουριστικές μπροσούρες στο αυτοκίνητο.

Τέλειωσα βάζοντας στο πορτ μπαγκάζ και στο πίσω κάθισμα τις βαλίτσες, τις σακούλες και τα κιβώτια ενώ η Νάνσι έλεγε το τελευταίο αντίο στην αυλή. Έδωσε το χέρι της σε όλους και γύρισε και ήρθε προς το αυτοκίνητο. Έγνεψα στο ζευγάρι και μου ανταπόδωσαν το γέμισμο. Η Νάνσι μπήκε μέσα και έκλεισε την πόρτα. «Πάμε», είπε. Έβαλα ταχύτητα και κατευθυνθήκαμε προς την εθνική οδό. Στο φανάρι πριν την είσοδο είδαμε ένα αυτοκίνητο μπροστά μας να σέρνει μια σπασμένη εξάτμιση πετώντας σπίθες. «Κοίτα», είπε η Νάνσι. «Μπορεί ν’ αρπάξει φωτιά». Περιμέναμε μέχρι το αυτοκίνητο κατάφερε να βγει απ’ το δρόμο.

Σταματήσαμε σ’ ένα μικρό καφέ κοντά στη Σεβαστούπολη. Η ταμπέλα έγραφε Eat and Gas (= Φαγητό και βενζίνη ή Φάε και κλάσε). Γελάσαμε με την ταμπέλα. Οδηγήσα μπροστά στο καφέ και πήγα μέσα κι έπιασα ένα τραπέζι κοντά στο παράθυρο στο πίσω μέρος του καφέ. Αφού παραγγείλαμε σάντουιτς και καφέ η Νάνσι άρχισε να κάνει γραμμές με το δείκτη της στο ξύλινο τραπέζι. Άναψα τσιγάρο και κοίταξα έξω. Είδα κίνηση και διαπίστωσα ότι έβλεπα ένα κολιμπρί στο θάμνο έξω απ’ το παράθυρο. Τα φτερά του κινούνταν με μιαν αόριστη κίνηση ενώ εξακολουθούσε να τσιμπά με το ράμφος του το μπουμπούκι του θάμνου.

«Νάνσι, κοίτα», είπα. «Ένα κολιμπρί».

Αλλά το κολιμπρί πέταξε εκείνη τη στιγμή και η Νάνσι κοίταξε και είπε «Πού; Δεν το βλέπω».

«Ήταν εκεί πριν από ένα λεπτό», είπα. «Κοίτα, εκεί είναι. Ένα άλλο, νομίζω. Αυτό είναι ένα άλλο».

Παρατηρούσαμε το κολιμπρί μέχρι που η σερβιτόρα μάς έφερε την παραγγελία μας και το πουλί πέταξε και εξαφανίστηκε γύρω απ' το κτίριο.

«Καλό σημάδι, νομίζω», είπα. «Κολιμπρί. Τα κολιμπρί υποτίθεται σου φέρνουν τύχη».

«Κάπου το άκουσα», είπε. «Δεν ξέρω πού το άκουσα, αλλά το άκουσα. Τύχη είναι κάτι που θα μπορούσαμε να το χρησιμοποιήσουμε. Εσύ τι λες;»

«Είναι καλό σημάδι», είπα. «Είμαι χαρούμενος που σταματήσαμε εδώ».

Έγνεψε ότι συμφωνεί. Περιμένε για λίγο και μετά έκανε άλλη μια δαγκωματιά στο σάντουιτς.

Φτάσαμε στη Γιουρίκα πριν σκοτεινιάσει. Περάσαμε το μοτέλ που είχαμε μείνει με τη Σούζαν τρεις βραδιές πριν λίγες εβδομάδες και μετά έστριψα και πήρα ένα δρόμο προς τα πάνω απ' όπου έβλεπες την πόλη. Είχα στην τσέπη μου τα κλειδιά του σπιτιού. Οδηγήσαμε προς τα πάνω στο λόφο για κανένα μίλι μέχρι που βρεθήκαμε σε μια διασταύρωση με ένα βενζινάδικο και ένα μπακάλικο. Μπροστά μας υπήρχαν δασώδη βουνά και γύρω μας βοσκοτόπια. Μερικές αγελάδες βοσκούσαν στο λιβάδι πέρα απ' το βενζινάδικο. «Όμορφη είναι εδώ η εξοχή», είπε η Νάνσι. «Δε βλέπω την ώρα να δω το σπίτι».

«Σχεδόν φτάσαμε», είπα. «Είναι εδώ πιο κάτω στο δρόμο πίσω απ' την ανηφόρα. Εδώ», είπα και σε ένα λεπτό έβαλα το αμάξι στο μακρύ δρομάκι του σπιτιού με φράκτες από θάμνους κι απ' τις δυο πλευρές. «Εδώ είναι. Πώς σου φαίνεται;» Την ίδια ερώτηση είχα κάνει και στη Σούζαν όταν είχαμε σταματήσει σε τούτο το δρομάκι.

«Όμορφα είναι», είπε η Νάνσι. «Φαίνεται μια χαρά. Ας βγούμε έξω».

Σταθήκαμε στην μπροστινή αυλή για ένα λεπτό και κοιτάξαμε γύρω. Μετά ανεβήκαμε τις σκάλες της αυλής και ξεκλειδώσαμε την μπροστινή πόρτα και ανάψαμε τα φώτα. Γυρίσαμε όλο το σπίτι. Είχε δυο μικρά υπνοδωμάτια, ένα μπάνιο, ένα λιβινγκρουμ με παλιά έπιπλα, ένα τζάκι και μια μεγάλη κουζίνα με θέα στο λιβάδι.

«Σου αρέσει;», ρώτησα.

«Νομίζω ότι είναι πολύ όμορφο», είπε η Νάνσι. Χαμογέλασε. «Χαίρομαι που το βρήκες. Είμαι χαρούμενη που είμαστε εδώ». Άνοιξε το ψυγείο και έτρεξε το δάχτυλό της στον πάγκο. «Φαίνεται αρκετά καθαρό. Δε θα χρειαστεί να κάνω κανένα καθάρισμα».

«Μέχρι και καθαρά σεντόνια στα κρεβάτια», είπα. «Το έλεγξα. Για να βεβαιωθώ. Έτσι το νοικιάζουν. Ακόμα και τα μαξιλάρια. Και οι μαξιλαροθήκες».

«Θα χρειαστεί να αγοράσουμε ξύλα για το τζάκι», είπε. Στεκόμασταν στο λιβινγκρουμ. «Θα θέλουμε να ανάβουμε το τζάκι κάτι νύχτες σαν κι αυτήν».

«Θα κοιτάξω για ξύλα αύριο», είπα. «Όταν πάμε για ψώνια και για να δούμε την

Εκείνος και η Νάνσι τα έφτιαξαν σε ένα πάρτι κατά τις διακοπές της άνοιξης λίγες μέρες αφότου η Νάνσι είχε μάθει τα δικά μου κατορθώματα. Τώρα όλα ακούγονται ανιαρά και ενοχλητικά –είναι ανιαρά και ενοχλητικά– αλλά εκείνη η άνοιξη μάς είχε καταναλώσει.

πόλη».

Με κοίταξε και είπε, «Πολύ χαίρομαι που είμαστε εδώ».

«Κι εγώ», είπα. Άνοιξα την αγκαλιά μου και ήρθε προς το μέρος μου. Την αγκάλιασα. Μπορούσα και ένιωθα που έτρεμε. Έστρεψα το πρόσωπό της προς τα πάνω και τη φίλησα και στα δυο μάγουλα. «Νάνσι», είπα.

«Χαίρομαι που είμαστε εδώ», είπε.

Περάσαμε την επόμενη μέρα τακτοποιώντας πράγματα, κάνοντας μικρά ταξίδια στη Γιουρίκα για βόλτες κοιτάζοντας τις βιτρίνες και περπατήσαμε κατά μήκος του βοσκοτόπου πίσω απ' το σπίτι μέχρι το δάσος. Αγοράσαμε είδη μπακαλικής και βρήκα μια καταχώρηση σε μια εφημερίδα για ξύλα, τηλεφώνησα και την άλλη μέρα δυο νέοι άντρες με μακριά μαλλιά μάς παρέδωσαν ένα φορτίο κλήθρες και τα στοιβάξαν εκεί που παρκάρουν το αυτοκίνητο. Εκείνη τη νύχτα καθίσαμε μπροστά στο τζάκι και ήπιαμε καφέ και συζητήσαμε αν θα παίρναμε σκύλο.

«Δε θέλω μικρό σκύλο», είπε η Νάνσι. «Θα χρειαστεί να καθαρίζουμε και θα μας μασάει ένα σωρό πράγματα. Δεν το χρειαζόμαστε αυτό. Αλλά θα ήθελα να έχουμε ένα σκύλο. Πάει καιρός από τότε που είχαμε σκύλο. Θα τα καταφέρναμε με έναν σκύλο εδώ πάνω».

«Και αφού επιστρέψουμε και αφού τελειώσει το καλοκαίρι;», είπα. Άλλαξα τη φράση της ερώτησης. «Τι θα έλεγες αν είχαμε σκύλο στην πόλη;»

«Θα δούμε. Στο μεταξύ ας κοιτάξουμε για έναν σκύλο. Το σωστό είδος σκύλου. Δεν ξέρω τι θέλω μέχρι να τον δω. Θα διαβάσουμε τις αγγελίες και θα πάμε στη μάντρα με τα σκυλιά αν χρειαστεί». Αλλά αν και κουβεντιάσαμε για μέρες κατά πόσο θα παίρναμε σκύλο και δείχναμε ο ένας στον άλλον διάφορα σκυλιά που βλέπαμε στις αυλές ενώ οδηγούσαμε, σκυλιά που θα θέλαμε να είχαμε, τίποτα δεν έγινε, δεν πήραμε σκύλο.

Η Νάνσι τηλεφώνησε στη μητέρα της και της έδωσε τη διεύθυνσή μας και το τηλέφωνό μας. Ο Ρίτσαρντ είχε πιάσει δουλειά και φαινόταν χαρούμενος, είπε η μητέρα της. Εκείνη ήταν καλά. Άκουσα τη Νάνσι να λέει, «Κι εμείς μια χαρά είμαστε. Αυτό είναι καλό φάρμακο».

Μια μέρα, στα μέσα Ιουλίου, οδηγούσαμε στην εθνική παραλιακή οδό και φτάσαμε σε ένα ύψωμα για να δούμε κάτι λίμνες που είχαν αποκλειστεί από τον ωκεανό από τα φύκια και από την άμμο. Υπήρχαν μερικοί που ψάρευαν απ' την ακτή της λίμνης και δυο βάρκες στη θάλασσα.

Έφερα το αυτοκίνητο στην άκρη και σταμάτησα. «Για να δούμε τι ψαρεύουν», είπα. «Ίσως θα μπορούσαμε να πάρουμε ψαρικά και να δοκιμάσουμε κι εμείς».

«Δεν έχουμε πάει για ψάρεμα εδώ και χρόνια», είπε η Νάνσι. «Όχι από τότε που ο Ρίτσαρντ ήταν μικρός και είχαμε πάει κατασκήνωση στο όρος Σάστα. Το θυμάσαι;»

«Το θυμάμαι», είπα. «Και μόλις θυμήθηκα πως μου λείπει το ψάρεμα. Ας περπατήσουμε ίσαμε κάτω να δούμε τι ψαρεύουν».

«Πέστοφες», είπε ο άντρας όταν τον ρώτησα. «Όλων των ειδών πέστοφες. Ακόμα και σολομοί. Έρχονται εδώ το χειμώνα όταν το στένεμα ανοίγει και την άνοιξη που κλείνει είναι παγιδευμένα. Αυτή είναι η καλύτερη εποχή του χρόνου γι' αυτά τα ψάρια. Δεν έπιασα κανένα σήμερα, αλλά την περασμένη Κυριακή έπιασα τέσσερα, γύρω στις δεκαπέντε

ίντσες το καθένα. Το πιο νόστιμο ψάρι στον κόσμο και στήνουν μεγάλο καβγά οι ψαράδες για να τα πιάσουν. Στις βάρκες έπιασαν μερικά σήμερα αλλά μέχρι στιγμής τίποτα για μένα».

«Τι βάζεις για δόλωμα;»

«Ό,τι να 'ναι», είπε ο άντρας. «Σκουλήκια, αυγά σολομού, ψίχα καλαμποκιού. Το μόνο που έχεις να κάνεις είναι να ρίξεις την πετονιά σου και να την αφήσεις στο βυθό, να τεμπελιάζεις και να βλέπεις την τρίχα».

Καθίσαμε λίγο ακόμα βλέποντας τον άντρα που ψάρευε και τις μικρές βάρκες που πηγαionoέρχονταν στη λίμνη.

«Σ' ευχαριστώ», είπα στον άντρα. «Καλή σου τύχη».

«Καλή τύχη και σε σένα», είπε ο άντρας. «Καλή τύχη και στους δυο σας».

Στο δρόμο της επιστροφής μας προς την πόλη σταματήσαμε σ' ένα μαγαζί που είχε είδη αλιείας κι αγοράσαμε άδειες αλιείας, φτηνές πετονιές, βέργες και καρούλια και νάιλον τρίχα, αγκίστρια, μολύβια, βαρίδια, ψαροκόφια. Κάναμε σχέδια για ψάρεμα την επόμενη μέρα.

Αλλά εκείνο το βράδυ, αφού φάγαμε και πλύναμε τα πιάτα και είχα ανάψει τη φωτιά στο τζάκι, η Νάνσι κούνησε το κεφάλι της και είπε ότι δεν επρόκειτο να τα βρούμε.

«Γιατί το λες αυτό;», τη ρώτησα. «Τι εννοείς;»

«Εννοώ ότι δεν πρόκειται να τα βρούμε. Ας το αντιμετωπίσουμε». Κούνησε το κεφάλι της πάλι. «Δε νομίζω ότι θέλω να πάω για ψάρεμα το πρωί και ούτε και σκύλο θέλω. Όχι, όχι σκύλους. Νομίζω ότι θέλω να πάω να δω τη μητέρα μου και τον Ρίτσαρντ. Μόνη μου. Θέλω να είμαι μόνη μου. Μου λείπει ο Ρίτσαρντ», είπε και άρχισε να κλαίει. «Ο Ρίτσαρντ είναι ο γιος μου, το μωρό μου», είπε. «Και σχεδόν μεγάλωσε και όπου να 'ναι φεύγει. Μου λείπει».

«Και τον Ντελ, σου λείπει και ο Ντελ Σρέντερ;», είπα. «Ο φίλος σου. Σου λείπει;»

«Όλοι μου λείπουν σήμερα», είπε. «Κι εσύ μου λείπεις. Μου λείπεις εδώ και πολύ καιρό. Μου έλειψες τόσο πολύ που κάπως χάθηκες. Δεν μπορώ να το εξηγήσω. Σε έχασα. Δεν είσαι δικός μου πια».

«Νάνσι», είπα.

«Όχι, όχι», είπε. Κούνησε το κεφάλι της. Κάθισε στο σοφά μπροστά στο τζάκι εξακολουθώντας να κουνάει το κεφάλι της. «Θέλω αύριο να πετάξω βόρεια να δω τη μητέρα μου και τον Ρίτσαρντ. Αφού φύγω μπορείς να τηλεφωνήσεις στη φιλενάδα σου».

«Δε θα το κάνω αυτό», είπα. «Δεν έχω σκοπό να κάνω κάτι τέτοιο».

«Θα της τηλεφωνήσεις», είπε.

«Εσύ θα τηλεφωνήσεις στον Ντελ», είπα. Ένωσα ελεεινά που το είπα αυτό.

«Μπορείς να κάνεις ό,τι θέλεις», είπε, σκουπίζοντας τα μάτια της με το μανίκι της. «Το εννοώ. Δε θέλω να με περάσεις για υστερική. Αλλά αύριο θα πάω στην Ουάσινγκτον. Τώρα σκοπεύω να πάω για ύπνο. Είμαι εξαντλημένη. Λυπάμαι. Λυπάμαι για λογαριασμό και των δυο μας, Νταν. Δε θα τα καταφέρουμε. Εκείνος ο ψαράς σήμερα. Μας ευχήθηκε καλή τύχη». Κούνησε το κεφάλι της. «Μας εύχομαι κι εγώ καλή τύχη. Θα μας χρειαστεί».

Πήγε στην κρεβατοκάμαρα και άκουσα το νερό να τρέχει στην μπανιέρα. Βγήκα έξω και κάθισα στα σκαλιά της αυλής και κάπνισα ένα τσιγάρο. Ήταν σκοτεινά και ήσυχια έξω. Κοίταξα προς την πόλη και μπορούσα να δω την ξέθωρη λάμψη από τα φώτα στον ουρανό και κομμάτια από την ομίχλη του ωκεανού να σέρνονται προς το λιβάδι. Άρχισα να

σκέφτομαι τη Σούζαν. Λίγο αργότερα η Νάνσι βγήκε από το μπάνιο και άκουσα την πόρτα της κρεβατοκάμαρας να κλείνει. Πήγα μέσα κι έβαλα στη φωτιά άλλο ένα ξύλο και περιμένα μέχρι οι φλόγες να κινηθούν προς το φλοιό. Μετά πήγα στην άλλη κρεβατοκάμαρα, αναποδογύρισα τα σκεπάσματα και χάζεψα τα λουλουδιστά σχήματα των σεντονιών. Μετά έκανα ένα ντους, φόρεσα τις πιτζάμες και κάθισα πάλι δίπλα στη φωτιά. Τώρα η ομίχλη ήταν έξω απ' το παράθυρο. Κάθισα μπροστά από τη φωτιά και άναψα τσιγάρο. Όταν κοίταξα πάλι έξω απ' το παράθυρο, κάτι κινήθηκε στην ομίχλη και είδα ένα άλογο να βόσκει στην μπροστινή αυλή.

Πήγα στο παράθυρο. Το άλογο κοίταξε προς εμένα για ένα λεπτό και μετά πήγε πάλι και τραβούσε χλόη. Ένα άλλο άλογο πέρασε μπροστά από το αυτοκίνητο και άρχισε να βόσκει. Άναψα το φως της αυλής και στάθηκα στο παράθυρο παρατηρώντας τα. Ήταν μεγάλα άσπρα άλογα με μακριές χაίτες. Είχαν μπει στην αυλή από τη διπλανή φάρμα από έναν σπασμένο φράκτη ή από μια ξεκλειδωτή πόρτα. Το διασκέδαζαν, χαιρόνταν απόλυτα την απόδρασή τους. Αλλά ήταν και νευρικά. Από 'κει που στεκόμουν πίσω απ' το παράθυρο μπορούσα και έβλεπα το ασπράδι των ματιών τους. Τα αφτιά τους σηκώνονταν και έπεφταν καθώς τραβούσαν τούφες χλόης. Ένα τρίτο άλογο περιπλανήθηκε στην αυλή και μετά ένα τέταρτο. Ήταν ένα κοπάδι άσπρα άλογα που έβοσκαν στην μπροστινή μας αυλή.

Πήγα στην κρεβατοκάμαρα και ξύπνησα τη Νάνσι. Τα μάτια της ήταν κόκκινα και το δέρμα γύρω τους πρησμένο. Είχε μαζέψει τα μαλλιά της σε μπουκλές και μια βαλίτσα ήταν ανοικτή στο πάτωμα μπροστά στο κρεβάτι.

«Νάνσι», είπα. «Γλύκα, έλα να δεις τι γίνεται στην μπροστινή αυλή. Έλα να το δεις. Πρέπει να το δεις. Δε θα το πιστέψεις. Βιάσου».

«Τι είναι;», είπε. «Μη με πονάς. Τι είναι;»

«Γλύκα, πρέπει να το δεις αυτό. Δε θα σε πονέσω. Συγγνώμη που σε τρόμαξα. Αλλά πρέπει να έρθεις εδώ και να δεις κάτι».

Πήγα στο άλλο δωμάτιο και κάθισα μπροστά απ' το παράθυρο και σε λίγα λεπτά ήρθε η Νάνσι σφίγγοντας τη ρόμπα της. Κοίταξε έξω απ' το παράθυρο και είπε, «Θεέ μου, είναι τόσο όμορφα. Από πού ήρθαν, Νταν; Είναι τόσο όμορφα».

«Πρέπει να το 'σκασαν από κάπου», είπα. «Από κάποια από κείνες τις φάρμες. Θα τηλεφωνήσω στο γραφείο του σερίφη σύντομα για να βρουν τους ιδιοκτήτες. Αλλά πρώτα ήθελα να το δεις αυτό».

«Δαγκώνουν;» είπε. «Θα ήθελα να καϊδέψω ένα απ' αυτά, εκείνο που μόλις μας κοίταξε. Θα ήθελα να του καϊδέψω το λαιμό. Αλλά δε θα ήθελα να με δαγκώσει. Βγαίνω έξω».

«Δε νομίζω ότι δαγκώνουν», είπα. «Δε μοιάζουν με άλογα που δαγκώνουν. Αλλά φόρεσε κάτι αν βγεις έξω. Κάνει κρύο».

Έριξα ένα σακάκι πάνω απ' τις πιτζάμες μου και περιμένα τη Νάνσι. Μετά άνοιξα την μπροστινή πόρτα και περπάτησα στην αυλή με τα άλογα. Όλα μās κοίταξαν. Δυο εξακολουθούσαν να βόσκουν. Ένα απ' τα άλλα άλογα κλιμίντρισε και έκανε λίγα βήματα προς τα πίσω και μετά συνέχισε να βόσκει με το κεφάλι κάτω. Έτριψα το κεφάλι ενός αλόγου και το καϊδέψα στον ώμο. Η Νάνσι άπλωσε το χέρι της και άρχισε να καϊδέψει τη χαιτή ενός άλλου αλόγου. «Αλογάκι, από πού ήρθες;», είπε. «Πού μένεις και γιατί είσαι έξω τέτοια ώρα τη νύχτα, αλογάκι;», είπε συνεχίζοντας να καϊδέψει τη χαιτή του αλόγου. Το άλογο την

κοίταξε, φύσηξε μέσα απ' τα χείλη του και κατέβασε πάλι το κεφάλι. Το χάιδεψε στον ώμο.

«Καλύτερα να τηλεφωνήσω στον σερίφη», είπα.

«Όχι ακόμα», είπε. «Άσε λίγο ακόμα. Δε θα ξαναδούμε ποτέ κάτι τέτοιο. Ποτέ μα ποτέ δε θα ξαναέχουμε άλογα στη μπροστινή μας αυλή. Περίμενε λίγο ακόμα, Νταν».

Λίγο αργότερα η Νάνσι ήταν ακόμα εκεί έξω πηγαίνοντας από άλογο σε άλογο, χαιδεύοντας τους ώμους τους, χτυπώντας τις χαίτες τους, όταν ένα άλογο έφυγε απ' την αυλή, πήγε στο δρομάκι που ήταν το αυτοκίνητο και άρχισε να κατηφορίζει για το δρόμο και ήξερα ότι έπρεπε να τηλεφωνήσω.

Σε λίγο φάνηκαν δύο αυτοκίνητα του σερίφη με τα κόκκινα φώτα τους να αναβοσβήνουν στην ομίχλη και λίγα λεπτά αργότερα, πίσω του, ένας τύπος με δερμάτινο μπουφάν οδηγώντας ένα φορτηγό με τρέιλερ για άλογα. Τώρα τα άλογα σκιάστηκαν και προσπάθησαν να πάνε μακριά και ο τύπος με το τρέιλερ έβρισε και προσπάθησε να περάσει ένα λάσο σε ένα απ' αυτά.

«Μην το πονέσεις», είπε η Νάνσι.

Πήγαμε πίσω στο σπίτι και σταθήκαμε πίσω απ' το παράθυρο και βλέπαμε τους αξιωματικούς και τον ραντσιέρη να προσπαθούν να περικυκλώσουν τα άλογα.

«Θα φτιάξω καφέ», είπα. «Θα ήθελες καφέ, Νάνσι;»

«Θα σου πω τι θα ήθελα», είπε. «Νιώθω πολύ ανεβασμένη, νιώθω χεί. Νιώθω φτιαγμένη. Νιώθω σαν, πώς να το πω, δεν ξέρω, αλλά μου αρέσει ο τρόπος που νιώθω. Βάλε καφέ κι εγώ θα βρω τη μουσική ν' ακούσουμε απ' το ραδιόφωνο και μετά εσύ θα ανάψεις τη φωτιά πάλι. Είμαι σε μεγάλη έκσταση για να κοιμηθώ».

Καθίσαμε λοιπόν μπροστά στη φωτιά πίνοντας καφέ ακούγοντας μουσική από ένα σταθμό της Γιουρίκα που ήταν ανοικτός όλη νύχτα και μιλούσαμε για τα άλογα και μετά για τον Ρίτσαρντ και για τη μητέρα της Νάνσι. Χορέψαμε. Δε μιλήσαμε καθόλου για την τωρινή κατάσταση. Η ομίχλη κρεμόταν έξω απ' το παράθυρο και συζητούσαμε και ήμασταν πολύ καλοί ο ένας με τον άλλον. Προς το ξημέρωμα έκλεισα το ραδιόφωνο και πήγαμε στην κρεβατοκάμαρα και κάναμε έρωτα.

Το επόμενο απόγευμα, αφού τα είχε κανονίσει όλα και είχε φτιάξει τις βαλίτσες, την οδήγησα στο μικρό αεροδρόμιο από όπου θα έπαιρνε μια πτήση για την Πορτλάνδη και μετά άλλη πτήση από άλλη εταιρεία που θα την πήγαινε στο Πάσκο αργά τη νύχτα.

«Πες στη μαμά σου χαιρετίσματα. Δώσε στον Ρίτσαρντ μια μεγάλη αγκαλιά και πες του πως μου λείπει», είπα. «Πες του του στέλνω την αγάπη μου».

«Κι εκείνος σ' αγαπά», είπε. «Το ξέρεις αυτό. Ούτως ή άλλως θα τον δεις το φθινόπωρο, είμαι βέβαιη».

Της έγνεψα.

«Γειά σου», είπε και έκανε προς το μέρος μου. Αγκαλιαστήκαμε. «Χαίρομαι για ό,τι έγινε χτες βράδυ», είπε. «Εκείνα τα άλογα... Η συζήτηση... Όλα. Βοηθάνε. Δε θα τα ξεχάσουμε αυτά», είπε. Και άρχισε να κλαίει.

«Γράψε μου, θα μου γράψεις;», είπα. «Δεν το είχα σκεφτεί ότι θα μας συνέβαινε», είπα. «Όλα αυτά τα χρόνια. Δε μου 'χε περάσει απ' το μυαλό ούτε ένα λεπτό. Όχι εμείς...»

«Θα γράψω», είπε. «Μερικά μακριά γράμματα. Τα πιο μακριά που είδες από τότε που συνήθιζα να σου στέλνω γράμματα απ' το γυμνάσιο».

«Θα τα περιμένω», είπα.

Και με κοίταξε πάλι και μου άγγιξε το πρόσωπο. Έστριψε και κατευθύνθηκε προς την άσφαλο προς το αεροπλάνο.

Πήγαινε, αγαπημένη, και ο Θεός μαζί σου.

Ανέβηκε στο αεροπλάνο και καθυστέρησα για λίγο μέχρι να ανάψουν οι μηχανές για ένα λεπτό και το αεροπλάνο άρχισε να τροχοδρομεί στο διάδρομο. Σηκώθηκε απ' τον Κόλπο του Χάμπολτ και σύντομα έγινε μια κουκκίδα στον ορίζοντα.

Οδήγησα πίσω στο σπίτι και πάρκαρα στο δρομάκι και κοίταξα τα ίχνη των αλόγων από χθες το βράδυ. Υπήρχαν βαθιές πατημασιές στη χλόη και σκαψίματα και γαβαλίνες. Και μετά πήγα μέσα στο σπίτι και πριν βγάλω το σακάκι μου πήγα στο τηλέφωνο και σχημάτισα τον αριθμό της Σούζαν. (δε)

Μετάφραση Ντ. Σ.